

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/61/2021
Identifikačné číslo spisu: 2120011459
Dátum vydania rozhodnutia: 11.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2120011459.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného B. W. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 11. januára 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného B. W., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 8. decembra 2020 sp. zn. 6Tos/152/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. W. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) uznesením z 2. septembra 2020, sp. zn. 4PP/101/2020 podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku, § 66 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, § 66 ods. 2 Trestného zákona žiadosť obvineného B. W. (ďalej aj „obvinený“ alebo „dovolateľ“) o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 6T/133/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/42/2015 z 21. januára 2016 a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 7T/143/2016 z 30. marca 2017, zamietol.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal obvinený sťažnosť, ktorú Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo sťažnostný súd“) uznesením z 8. decembra 2020, sp. zn. 6Tos/152/2020 postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený B. W., prostredníctvom svojho obhajcu, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania namietal, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú podľa jeho názoru nepreskúmateľné z dôvodu ich nedostatočného odôvodnenia, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu a naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Poukazujúc na ustanovenie § 176 ods. 2 Trestného poriadku dovolateľ vyjadril názor, že porušením povinnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne proti nemu, využitím riadneho či mimoriadneho opravného prostriedku, argumentovať, pričom v prejednávanej veci súdy nižšieho stupňa podľa názoru obvineného, dostatočným spôsobom neuviedli, akými právnymi úvahami sa správali pri posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke ich splnenia či nespĺnenia. Zdôraznil, že sťažnostný súd mu neposkytol relevantné odpovede na jeho sťažnostné námietky, s ktorými sa riadne nevysporiadal, pričom oba rozhodnutia súdov nižšieho stupňa považoval za formálne akty, bez náležitého vysporiadania sa s meritom konania a jeho argumentáciou, keďže spomínané súdy účelovo a nesprávne vyhodnotili jednotlivé dôkazy vykonané v priebehu konania, absolútne neprihliadali na dôkazy predložené obvineným, a to predovšetkým na hodnotenie z 19. júna 2020, čestné prehlásenie z 18. júna 2020, ponuku dôveryhodnej osoby na prevzatie záruky za dovŕšenie nápravy z 26. júna 2020, nákras reálnej skrinky obvineného v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, opis vykonanej práce, výplatné pásky za prácu v rozsahu 12 mesiacov, prísľub práce, prísľub bývania, komunikáciu s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, rozsudky Okresného súdu Trnava a podobne. Uviedol ďalej, že súdy nižšieho stupňa sa k ním navrhovaným dôkazom žiadnym relevantným spôsobom nevyjadrili, pričom okresný súd sa jeho listinnými dôkazmi vôbec nezaoberal, krajský súd len okrajovo, keďže len vo všeobecnosti konštatoval, že tieto listiny nemôžu zvrátiť skutočnosť, že neexistuje rozumný dôvod na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Takýto postup súdov nižšieho stupňa považoval obvinený za arbitrárny, ktorý nemá svoje miesto v demokratickom a právnom štáte. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku dovolateľ vyjadril názor, že súdy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení a dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Namietal, že pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa zohľadňuje aj trestná minulosť odsúdeného, závažnosť aktuálneho odsúdenia a počet jeho prípadných podmienených prepustení v minulosti s tým, že faktor trestnej minulosti a závažnosť aktuálneho trestného činu obvineného sú síce dôležité pri prognóze očakávania vedenia riadneho života, táto prognóza však nemôže byť založená výlučne na týchto faktoroch. V tejto súvislosti ďalej namietal, že v zmysle hodnotenia riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody je jeho resocializačná prognóza podľa rizika sociálneho zlyhania priaznivá a ak by záver súdu o nenaplnení podmienky očakávania vedenia riadneho života bol založený výlučne a primárne len na okolnostiach a dôvodoch, ktoré hrali úlohu pri ukladaní samotného trestu odňatia slobody, mohlo by tým dôjsť k porušeniu zákazu ne bis in idem. Dovolateľ zároveň vyjadril názor, že doposiaľ vykonaný trest možno v jeho prípade považovať za dostatočný, s tým, že okrem formálnych podmienok spĺňa aj materiálne podmienky pre jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Zdôraznil, že po prepustení z výkonu trestu má vytvorené všetky podmienky pre vedenie riadneho života a všetky podmienky postpenitenciárnej starostlivosti. Dodal, že cieľom podmieneného prepustenia odsúdeného je okrem iného aj zavŕšenie jeho nápravy na slobode, pre ktoré má význam aj to, aké sociálne podmienky sú preňho vytvorené po jeho prípadnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Zo všetkých okolností prípadu je podľa názoru obvineného zrejmé, že plnením svojich povinností vo výkone trestu odňatia slobody preukázal polepšenie, avšak k týmto podmienkam sa súdy nižšieho stupňa vôbec nevyjadrili a ani ich dostatočne neskúmali. Vo vzťahu k nesprávne právne posúdeniu veci a nezákonne vykonaným dôkazom odkázal na svoje predchádzajúce sťažnosti podané proti napadnutému uzneseniu a v krátkosti poukázal na pochybenia, ktoré považoval za najpodstatnejšie, a to nedodržanie lehoty pri rozhodovaní o jeho žiadosti o podmienené prepustenie, nesprávny spôsob doručenia upovedomenia obhajcu o verejnom zasadnutí, chyby v napadnutom uznesení okresného súdu, ktoré nemali oporu vo vykonanom dokazovaní, založenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa na domnienkach a hypotézach, svojvoľné úvahy o špecifickosti jeho osoby, postup v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 66 Trestného zákona, nevyžiadanie si hodnotení všetkých riaditeľov ústavov na výkon trestu odňatia slobody, kde vykonával trest, neprihliadnutie na tendenčný a účelový negatívny postup Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, nesprávne uvedenie počtu odsúdení v dôsledku zámery s inou osobu, porušenie práva na obhajobu z dôvodu vykonania verejného zasadnutia cez telemost, keďže bol „hnaný“ súdom, aby sa vyjadroval stručne, nezákonný spôsob vybavenia jeho námietky zaujatosti zo 7. júna 2020, keďže súd uviedol, že sa o námietke zaujatosti, spočívajúcej v namietaní

procesného postupu, nekoná.

Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku a zrušil uznesenie Okresného súdu Trnava z 2. septembra 2020, sp. zn. 4PP/101/2020, ako aj uznesenie Krajského súdu v Trnave z 8. decembra 2020, sp. zn. 6Tos/152/2020 a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej aj „prokurátor“) namietajúc, že popis dovolacích dôvodov je v podstate zhodný s námietkami odôvodňujúcimi sťažnosť obvineného proti uzneseniu okresného súdu, s ktorými sa v celom rozsahu dostatočne a podrobne zaoberal sťažnostný súd vo svojom rozhodnutí, preto uvádzané dôvody dovolania v tomto prípade nie sú, podľa jeho názoru, dané. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2017, sp. zn. 2Tdo/27/2017 prokurátor uviedol, že obvinený, respektíve osoby oprávnené podať v jeho prospech opravný prostriedok za podmienok uvedených v ustanovení § 369 ods. 5 Trestného poriadku, ako aj generálny prokurátor, sú oprávnenými subjektmi na podanie dovolania v zmysle § 369 ods. 2 Trestného poriadku len proti taxatívne uvedeným rozhodnutiam, a to rozhodnutiam vo veci samej, teda meritórnym rozhodnutiam, ktorými sa trestné stíhanie končí, pričom za takéto rozhodnutie nemožno považovať uznesenie o zamietnutí žiadosti obvineného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ani uznesenie o zamietnutí sťažnosti obvineného proti takémuto rozhodnutiu. Z ustanovenia podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku, podľa názoru prokurátora, jednoznačne vyplýva, že proti rozhodnutiam, ktoré nadväzujú na meritórne rozhodnutie, kam patrí aj rozhodnutie o podmienenom prepustení, môže podať dovolanie iba minister spravodlivosti na podnet a len vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku. Zhrnúc vyššie uvedené v predmetnej trestnej veci je podľa názoru prokurátora osobou oprávnenou na podanie dovolania iba minister spravodlivosti, a to v prípade porušenia ustanovenia Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienenom prepustení obvineného z výkonu trestu odňatia slobody, obvinený takéto oprávnenie v prípade uznesenia o zamietnutí jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nemá. Z uvedeného je potom zrejmé že dovolanie bolo v prejednávanej veci podané neoprávnenou osobou. Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie obvineného B. W. bez preskúmania veci odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmienenom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmienenom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmiernosti a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienечnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienечne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienечnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste.

Z vyššie citovaných ustanovení je teda zrejmé, že obvinený môže síce podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu druhého stupňa, avšak len vo vzťahu k rozhodnutiam, ktoré sú vymenované v § 368 ods. 2 Trestného poriadku, teda rozhodnutiam vo veci samej (meritórnym rozhodnutiam), ktorými sa trestné stíhanie končí, za ktoré nemožno považovať uznesenie o zamietnutí žiadosti obvineného o podmienечné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ani uznesenie o zamietnutí sťažnosti obvineného proti takémuto rozhodnutiu.

Proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Trestného poriadku, teda aj proti rozhodnutiu o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, môže dovolanie podať len minister spravodlivosti (na podnet osoby, ktorej zákon nepriznáva právo na podanie dovolania). U ministra spravodlivosti je teda rozšírené právo podať dovolanie aj po zistení, že niektorým z rozhodnutí citovaných v § 371 ods. 2 Trestného poriadku došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona alebo Trestného poriadku, a to z dôvodu, že minister spravodlivosti nie je účastníkom takýchto konaní, a preto nemá možnosť namietať pochybenie v uvedenom smere formou podania riadneho opravného prostriedku.

To potom znamená, že obžalovaný nie je osobou oprávnenou na podanie dovolania proti rozhodnutiu o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

Nezostávalo preto najvyššiemu súdu nič iné, len dovolanie obvineného B. W. na neverejnom zasadnutí, bez meritórneho preskúmania veci, podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietnuť.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol senát najvyššieho súdu jednomyselne tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.